

Jamie a upíři

"Džéjmíííí!"

Matčino volání Jamieho zastavilo uprostřed trávníku, zrovna když byl připravený skočit přes živý plot. Zvedl oči k nebi.

"Jamie! Neodvažuj se skákat přes ten plot. Okamžitě se vrať. Nešlap na květinový záhon. Co ti otec říkal včera večer? Abys na ten záhon nešlapal. To říkal. Copak nemůžeš chodit po pěšině jako každý jiný úplně normální člověk? To tedy nevím..."

Jamie rezignovaně tiše stál a uvažoval, proč jeho matka musí mít hlas jako rezavý kohoutek od vany, který nikdy nepřestane téct. "Ty vůbec neposloucháš, co ti povídám, že ano, chlapče?" pokračovala. "Ihned se vrať a obleč si tuhle čistou košili. Pámbu ví, co si o mně sousedi musejí pomyslet, že tě nechám běhat postrojeného jako vandráka. Ta košile již potřebuje vyprat." Když ho matka popadla za ucho, táhla do domu a přitom ho neustále peskovala, kroutil se jako had. Nejdřív měla hlas jako rezavý kohoutek, potom jako drtička šrotu, která má ještě zpracovat dva milióny tun železa.

"Jen se podívej, jak máš špinavý krk! Dobře že jsem tě chytila, než se mi někam vytratíš. Tenhle krk dnes ještě nepotkal mýdlo, vodu ani zínku. Takovou šmouhu jsem jaktěživ neviděla. A vzal sis prášky? Ne, to se ví, že nechal. Ty zuby by sis také mohl vyčistit. Co s tou pastou vlastně děláš? Možná ji pojídáš, ale rozhodně si s ní nečistiš zuby, to je mi jasné. Vzpomeň si, co ti řekl pak doktor Hanley. Jestli nebudeš brát prášky, vrátí se ti alergie a celou mě i tatínka poprskáš. Jakmile se to projeví, půjdeš rovnou do postele a zůstaneš tam. A než vejdeš, opucuj si boty. Nedru se tady s čištěním koberců jenom proto, abys mi po celém domě roznášel bláto. Spíš by ses hodil do nějaké zoologické zahrady..."

Během příštích deseti minut měl Jamie vydrhnutý celý obličej, krk, tváře a uši a potom ruce. Musel svléknout špinavou košili a místo ní dostal čistou. V kapse mu přibyl čerstvý kapesník, přes protesty musel spolknout pilulky a zapít je vodou, zase si musel vypucovat zuby, na nohy navléct čisté ponožky a cvičky neunikly nastříkání Scuffguardem. Zatímco mu matka pročešávala vlasy a ulízávala účes, probíjel se ke dveřím. Stačila ho zadržet, aby mu zkrouceným rohem zástěry provedla v levé nosní dírce něco, o čem se raději nehovoří, a při tomhle nehorázném mučení ho donekonečna kárala.

"Teď máš v kapse čistý kapesník, tak ho proboha používej! A ještě něco: ať se nedozvím, že ses zase potloukal s tou bandou z pasáže. Snaž se zůstat čistý alespoň pět minut a ať jsi doma včas na oběd. Posloucháš mě? Do ničeho nekopej, ať ti z bot nevylezou prsty. Bůh ví, kde bych při těch dnešních cenách vzala na nové. A co domácí úkoly? Vsadím se, že jsi ještě ani nezačal. Nemysli si, že když sotva začaly prázdniny, můžeš se domácím úkolům vyhnout. Vezmi si moje slova k srdci, jinak skončíš jako ten pobuda Monaghan. Budeš hloupý jako boží hovádko a budeš se poflakovat po nárožích..."

Matka opět stočila růžek zástěry a Jamie si hned představil, jak mu ho nacpe do ucha a vytáhne druhou stranou, aby mu naráz vyčistila obě uši i mozek. Zoufalým pohybem se z mateřských rukou vykroutil, vyběhl na trávník a jedním mohutným skokem zdolal živý plot na zahradě. Už pelášil

po silnici, když za ním letní vánek ještě nesl matčin hlas, tentokrát o celou oktávu vyšší a znějící jako splašená řetězová pila.

"Jen počkej, až se otec vrátí domů! Taková donebevolající neposlušnost. Jednou si na tom živém plotě zlámeš vaz. Pak už bude pozdě, aby ses poučil. Zítra rozhodně zůstaneš doma a budeš dělat úkoly. O to se postarám, na to můžeš vzít jed, mladíku..."

Jakmile se Jamie přiblížil ke hřbitovu, zpomalil krok. Divoce si rozcuchal vlasy a poskakoval sem a tam v prachu, dokud ještě patrný Scuffguard nepřekryl pořádný povlak prachu. Zvrátil hlavu a zaječel do slunce: "Jóóóó, ty matky!"

Komu jsou zapotřebí? Když přelézal vysokou hřbitovní bránu, bláhově si představoval život bez matek. Postel by byla sympatičtější, kdyby nebyla ustlaná. V záhybech prachové prošívané příkrývky by se dala schovat spousta věcí - vojáčci, tanky a tak. Jako v armádním táboře v horách. Nebýt matky, mohl by každé ráno po otcově odchodu do práce vylézt z postele. Co by mu chybělo? Z lednice by si vyndal kolu v plechovce a k tomu by si vzal nějaké sušenky; ty se nemusejí vařit. A co třeba opečené fazole? Rád jedl studené pečené fazole lžičkou přímo z konzervy - ty byly dobré! Mohl by nosit černé oblečení, takové, které není nutné prát, nechodil by do školy. Kdyby potřeboval teplé jídlo, kupoval by si v bistrech karbanátky. Magnetofonové pásky by si přehrával hlasitě bez sluchátek, pořád dokola by koukal na televizi a umyl by se, až by si šel do sportovního střediska zaplavat...

Bridgey

"A stejně jsou kačenky ze všeho na světě nejlepší!" uvažovala Bridgey nahlas do ranní mlhy, která se převalovala mezi úponky na hladině jezírka. Kachničky si jí ani trochu nevšímalý, kvákaly a pořád si navzájem stěžovaly na všední život, kolébaly se a se zbytečným povykem se valily do vody, vedeny Raffertym, nejsilnějším kačerem.

Bridgey kroutila prsty u bosých nohou v blátě na okraji jezírka a povídala si s kačenkami. Ty byly na její hlásek zvyklé. "Ať se mi nezatouláte moc blízko ke křovinám na druhé straně. Kdoví, mohla by vás tam zakousnout nějaká liška nebo fretka a spolknout vás celé i s peřím."

Rafferty se brouzдал přímo k místu, před nímž je Bridgey varovala. Dupla nožkou, až jí bláto vyšplouchlo na otřepanou obrubu sukýnky, hrozila na kačera vrbovým proutkem a volala: "Pane Rafferty, jste hluchý, anebo jenom neposlušný? Co jsem vám řekla? Okamžitě odtamtud zmizte!"

Rafferty se vznešeně obrátil a za ním asi čtyři desítky jiných kachen v neuspořádané formaci. Bridgey je pořád kárala větývkou.

"A už se k tomu místu nepřibližujte, slyšíte mě? Nebo vám tímhle proutkem naplácám, to uvidíte. A co ten úsměv na zobáku, pane Rafferty? To platí i pro ostatní. Zůstaňte pěkně tady na té straně, kde na vás dobře vidím. Na jezírku jste v bezpečí - až na toho starého Grimbletta. Ten číhá na malé holčičky a neposlušné kačenky; je to jeho práce."

"Bridgey!"

Jakmile uslyšela strýcův hlas, ihned sebou trhla.

"Strýčku Sully, jsem tady u jezírka."

Sully McConville opatrně šlapal blátem za malou neteří.

"Užs kachnám vyčistila posadu?"

"Ano, když jste ještě ležel v posteli."

"Dej si pozor na pus. Kolik bylo dneska vajec?"

"Sedmadvacet, strýčku."

Když k ní naklonil neoholený obličej, ucítila z jeho úst whisky. Úskočně pohyboval kalnýma a krvavýma očima a vytrhl jí z ruky vrbový proutek.

"Tak co, povíš mi pravdu?"

"Vždyť vám ji říkám, strýčku."

Proutkem jí švihl těsně kolem nosu.

"Jestli mi lžeš, sedru z tebe kůži, holčičko. Zdá se mi, že ti straší v hlavě, když si tady žvatláš sama pro sebe. Co to meleš vo Grimblettovi?"

Když byl strýc takhle nevrlý, raději byla zticha. Sully nadával na bláto, které mu prosakovalo skrz děravé podrážky bot.

"Teď sypej domů. Vohřej v hrnci vodu na čaj a uvař mi v něm dvě vejce, ne, udělej mi tři. Zbylejch štyryadvacet prodám na trhu v Ballymainu. Namaž mi tři krajíce bílýho chleba a postav na stůl hrnec s medem. Tak sebou hoď!"

Větvičku přelomil a hodil jí do jezírka. Kachny leknutím zakvákaly, zatřepaly křídly a odpluly kus dál. Sully z kapsy u vesty vylovil prasklou zažloutlou hliněnou dýmku a zabafal. Hlasitě si odplivl do jezírka a zavolal

na Bridgey: "A víš, co tě čeká, jestli tě přistihnu, jak mi ujídáš vajíčka, med nebo bílej chleba."

"Ano, vím, sedřete ze mě kůži," odpověděla vesele.

Pracovala ve špatně vybavené kuchyni rozpadající se chalupy a šťastně si mumlala: "Hohó, Sully McConville, nyní si myslíš, že jsi velký, statečný muž. Však ty poznáš, že se nemá házet zlámaná větvička a plivat do Grimblettova jezírka bez jeho vědomí. Sama jsem svědek, že jsi to udělal, a pan Rafferty a jeho rodina jakbysmet. Zázrak, že se jenom usmívali. Slušnější lidé, než jsi ty, vyvázli hůř."

Voda v hrnci bublala a Bridgey do ní lžicí ponořila tři kachní vejce. Čelem k oknu nenasytnému strýci prostřela na vydrhnutý dřevěný stůl chléb a hrnec z hnědého železitého pískovce s medem. Sama měla k snídani dva studené vařené brambory z minulého večera, pořád ještě ve slupce. Pozorovala, jak Sully odchází od jezírka, z bot si oklepává bláto a drmolí něco o tom, jak je k němu život nespravedlivý. Mlha se na zlatavém slunci babího léta rozptylovala a Bridgey zrakem rozeznávala Grimbletta. Ležel pod čirou hladinou jezírka, všecek zelený a zamžený, a mihotající se chapadla se rozpínala široko daleko za jeho království.

"Dnes vypadáš zdravě, Grimblette, i když si dokážu představit, že máš zlost na strýce Sullyho. A proč bys ji taky neměl mít? Když pořád kouří tu hnusnou dýmku a každý den na tebe plive. Už musím jít, přichází se nasnídat. Popovídáme si později."

McConville si sedl ke stolu naproti neteri, z otlučeného hrnku hlasitě usrkával čaj a přitom ji sledoval. Bridgey měla sklopený zrak, horlivě žvýkala brambory a zapíjela je podmáslím. Sully si otřel ústa rukávem.

"Dojez a poděkuj pánu Bohu, že mi umožnil, abych tě uživil, potom co tvoje máma a táta vodešli na věčnost. Vylizej talíř a poděkuj Bohu, že je k nám laskavej a štědrej."

Oloupal si vejce a lžičkou si ho nedočkavě nacpal do pusy. Řídký žloutek mu stékal na neupravený knír a kapal na bradu. Ulomil si chlebovou kůrku, namočil ji do medu a s hlasitým mlaskáním ji polykal. Bridgey nedokázala zakrýt, že je pohledem na něj znechucena. Sully jí přes stůl pohrozil kůrkou.

"Narovnej tu hubu, nebo z tebe sedřu kůži. Kachní vejce sou pro děcka moc tučný a po medu by ti jenom naskákaly uhry. Já ho potřebuju na plíce." A na důkaz toho zakašlal. "Já vyrost ze zemáků a podmáslí. Nikdy mi neuškodily, tak je budeš jíst i ty."

"Budu, strýčku."

"A nenechávej žádný zbytky. Bramborový slupky sou zdravý."

"Žádné zbytky nenechávám, strýčku."

"To si piš."

Bridgey by raději zemřela, než by pozřela kachní vejce. Kačenky byly její kamarádky a znala kačátka, která se z vajec vylíhla. Ta maličkatá, ochmýřená, usměvavá stvoření s drobnými, komickými křídélky. Ale bílý chléb a med, to bylo něco úplně jiného. Když byl strýc pryč, namočila si kousek bílého chleba do medu - chutnalo to jako nebe na zemi. Až ji jednoho dne Sully přistihl a zpráskal ji trnkovou větví, kterou měl opřenou za dveřmi. Od té doby už chléb ani med neukradla, i když často snívala o čerstvé vůni a křupavé kůrce chleba a sladkém, hustém, záhadně lepkavém medu

jantarové barvy se žvýkacími drobkami vosku, který se lepí na zuby. Z představ ji vytrhl McConvillův hlas.

"Tak já teď vodcházím na trh do Ballymainu. Ty zemáky koukej uvařit tak, jak je mám rád, ať sou moučnatý, až je rozkrojím. Postarej se vo kachny, dej jim do posady čerstvou slámu a poklid' tady. Zameť podlahu, umej nádobí a pořádně vydrhni stůl. Vráťím se za soumraku a víš, co tě čeká, jestli něco nebude v pořádku."

"Sedřete ze mě kůži, strýčku."

"Jo, to si piš."

Sully si olízl knír, ulepený od medu, říhl, zapálil si dýmku a pečlivě si nasadil klobouk. Potom odešel na trh do Ballymainu.

UKRÁDKA

Smutný příběh Gillyho Bodkina

Pro Gillyho Bodkina nebyl život žádný med.

Ale smrt nebyla o nic sladší, ba naopak, uvážíme-li, že byl ode dne předčasného konce odkázán na jedno a totéž pole a jednu a tutéž cestu. Stalo se to v roce 1690, i když Gilly neměl zrovna nejlepší paměť na data a jména; čtení a psaní mu dělalo potíže - vlastně všechno, co vzdáleně připomínalo učení, mu bylo naprosto cizí. Byl to syn rolníka a měl dvanáct sourozenců, takže měl skutečně pramalou naději, že by se mu dostalo vzdělání. Pokud měl vůbec nějaké vědomosti, vštípili mu je rodiče nebo jiní příbuzní. Věděl, že jedna kráva je jedna, dvě krávy dávají pár, a jak jich bylo víc, bylo to buďto "velký stádo", nebo "prachmizerný malý stádo". U kuřat, prasat, koní a koz to bylo stejné a u lidí zrovna tak. Gilly si pamatoval, jak mu máma dala za uši, protože "prachmizerný malý stádo" říkal i o čtyřech dcerách statkáře Manfielda.

"To není žádný stádo, to je rodina," poučovala ho matka. To bylo na jeho chápání moc. Kromě toho, ty čtyři Manfieldovic holky pro něj opravdu bylo prachmizerný malý stádo, a basta! Gilly je neměl rád. Žily si v tom velkém přepychovém domě, strojily se jako koně na jarmark, s pentlemi a cerepetičkami. Vozily se v pomalovaném kočáře, věčně nenasytné huby si cpaly sladkostmi a pamlsky. Stejně jako jeho bratři Gilly chodil za každého počasí bos, nosil obnošené hadry a pytlovinu. Pokud jde o jídlo, mívala rodina Gillyho totéž co statkářův dobytek: tuřín, zelí, mrkev, prostě to, co zrovna v dané období rostlo ze země.

Gilly se díval, jak Manfieldovy dcery mlsají cukrlátka a jiné pochoutky. Srkaly, lízaly a chrupaly jako čtyři malá selata vypuštěná do ovocného sadu, aby tam požrala spadaná jablka a hrušky, a rvaly se u toho. Gilly toužil ochutnat sladkosti, jako třeba mandlové zákusky, ovocné lanýže, jablka v karamelu, vanilkové tabletky, kandované datle a ze všeho nejvíc cukrkandl. Představoval si, že jsou sladší než jablko, které jednou ukradl ze statkářova sadu. Otec ho tenkrát přistihl a seřezal do modra - za to, že okradl jejich chleboďárce. Když ho za tento čin huboval, každé slovo proložil pohlavkem.

"Jabka sou pro urozený pány, až na ty, co spadnou na zem. Ty sou pro prasata a koně, ne pro takový, jako seš ty. Jak říká statkář, jabka sou tak sladký, že by ses z toho zbláznil. Gilly, za krádež v jeho fajnovým sadě by měl klidně právo tě dát pověsit."

Avšak rozhodnutí Gillyho Bodkina to nezměnilo: jestliže je cukroví sladší než jablka, pak ho jednou musí okusit.

Blížil se svátek svatého Michaela. Statkář Manfield měl zase vzít ženu, děti a osobní komorníky do města. Z Bodkinovy rodiny byl ve městě jediný Gillyův otec, a nikdy se z toho šoku úplně nevzpamatoval.

"Přisahám, město je plný lidí. Velikánský stáda jich tam sou. A těch domů. Někerý sou postavený naproti sobě, jako dyž moc koní stojí v řadě. A podlahy sou pokrytý kamenem. Kočáry dělaj takovej rachot a lomoz, že sem mysl, že se z toho hluku pomínu."

Giles Bodkin byl čestný člověk, neměl ve zvyku lhát. Rodina seděla kolem ohniště na hliněné podlaze nuzné chatrče a nestačila se tomu všemu

divit. Kdo by si to byl pomyslel, tolik domů, kočárů a koní a k tomu ještě kamenné podlahy!

Když se Manfieldův kočár vypravil na každoroční cestu, stál Gilly opodál cesty a otáčel se za ním. I když se moc bál koní, nemohl si to nechat uniknout. Se skřípavým zvukem dřeva a vrzáním postroje houhající se kočár rachotil po nerovné cestě. Kočí hvízdal a tahal za otěže podél širokých hřbetů kočárových koní. Manfield jel za kočárem na svém statném bílém hřebci. Uvnitř seděla lady Manfieldová se dvěma služebnými a proti nim čtyři dcerky. Litostivě si povzdechla. Manfield by byl dal půl statku za syna a dědice. Holčičky vybrakovaly obsah košíku s cukrátky a přitom se praly a nedůtklivě hádaly.

"Mamá, mamá, Agnes mi sebrala cukrkandl!"

"Lhářko! To já ne, to ty sis předtím vzala můj."

"Lucy, nech to jablko v karamelu na pokoji. To je moje!"

"Nenažrané, nenažrané prase. Tlustochu!"

"Mamá, slyšela jsi to? Jessie mi řekla tlustoch."

Gilly běžel podél kočáru a vyskakoval, aby zachytil pohledem to statkářovo prachmizerné malé stádo, jak se cpe cukrovinkami. Útržkovitě je zahlédl. Buclaté tvářičky se ani na chvíli nezastavily; usilovně žmoulaly, křupaly, cucaly, každá měla strach, aby druhá neměla víc, než jí patří. Gilly nevěděl, co ho to napadlo, ale najednou na ně zavolal.

"Hej vy tam, slečinky, já sem Gilly Bodkin. Nikdy sem nevochtunal cukrátku. Nehodily byste mi nějaký?"

Agnes vykoukla z okénka kočáru a prasečí očka zaměřila na toho nestoudného kluka, co na ně křičel.

"Dybych já měl cukrátku, klíďo bych vám z nich dal. No ták, hoďte něco Gillymu, máte toho tam přeci celej košík."

Agnes vyndala z pusy cucavou tyčinku a na toho drzého otrhance plivla. Gilly se přikrčil, ale ani to nebylo nutné. Vítr totiž lepkavou slinu odnesl zpátky do Agnesina obličej. Ani jí nevadilo, že jí slina stéká po tváři, a zase si strčila tyčinku do pusy. Lady Manfieldová se znechuceně ušklíbla a oslovila služebnou: "Bessy, otři Agnes bradu a poručte tomu hloupému umouněnci, ať zmizí."

Mladá služebná dítěti vytrhla tyčinku z úst a otírala mu bradu cípem zástěry. S tyčinkou v ruce se dotázala své paní: "Madam, co mám udělat s tímhle?"

Lady Manfieldová pokrčila nos. "Vyhoď to. Už toho měla dost."

"Uáááá, já chci svou tyčinku. Mamááá!"

"Bessy, řekla jsem vyhodit. Okamžitě!"

Tyčinka vylétla z kočáru a plachtila vzduchem. Gilly nemohl uvěřit, jaké má štěstí. Vždyť mu z kočáru hodily cukrátko. Poskočil si, zavýskl radostí a pokusil se tyčinku zachytit, než spadne na zablácenou cestu, po níž kočár uháněl. Manfieldův hřbec byl hravý, splasil se, vykopl zadní a vyhodil statkáře ze sedla. Železné podkovy dopadly rychle a tvrdě přímo na lebku Gillyho Bodkina. Poslední, co zahlédl, než hřbecova kopyta uhasila jeho život, byla cukrová tyčinka - zapíchla se špičkou do bláta jako malý oštěp. Gilly po ní natáhl ruku a vzápětí vypustil duši.

Allie / Alma

V domě Ferryview Towers 14 D vyjela do čtvrtého patra. Courala po bytě a usoudila, že vypadá docela slibně. Paní Strubenová si četla její údaje z průkazky mladé dobrovolné pomocnice legračním přízvukem: "Almá Půtlíková ot tóprofólna pomóc, ach só!"

Když si vyjasnily, že to jméno se správně vyslovuje Elma Badliová a Strubenová se zase čte Štrůbnová, začala si Alma zapisovat, co má té staré dámě nakoupit. Paní Strubenová měla hrozně ráda čokoládu a kávu. Vlastně šokoláte a kafe, jak říkala. Jinak byla dost skromná: mléko v prášku, margarín, polévku a obilniny. Zatímco Alma psala, Allie vrhala tajné pohledy na majetek paní Strubenové.

Vtom zpozorovala vejce!

Spočívalo na vršku svícnu jako golfový míček na podstavku. Bylo otočné. Na takové zvláštnosti musí být něco zajímavého. Allie si usmyslela, že ho chce.

Když se vrátila s nákupem potravin, musela staré dámě umýt nádobí a vyslechnout si, co má paní Strubenová ráda a co ne.

"Pši nakupofáný, Almá, pamatuj, še ja néjim konsérfapolífka, aléprš pytlíkpolífka. A táky mam rátši mjékši markarín."

Alma všude utřela prach a potom si sedly ke kávě a sušenkám. Allie se rozhodla zahájit první fázi své hry. Jedním uchem přitom poslouchala paní Strubenovou. Nebyla z Vídně, ale z německého města Kolín nad Rýnem, a byla na to patřičně hrdá. Vyprávěla Almě o životě před válkou. Allie si dávala pozor, aby se vždycky ve správném okamžiku buď smála, anebo soucitně kroutila hlavou nad smutnými pasážemi jejího vyprávění. Dychtivě si prohlížela zašlé fotografie generací Strubenových a lapala po dechu v předstíraném úžasu nad hrůzami války.

Pozvolna se dostaly k zajímavostem v obývacím pokoji. Jak stará dáma žvanila postupně o každém předmětu, Allie se hlídala, aby projevovala pouze zběžnou zvědavost.

"Almá, fitýš ta týmka? Tomu se šíká mošská pjena. Patšila mojemu papá. Pyl rušnofotič, mašinfíra, fiš?"

"To je moc hezká dýmka. Co to je za voňavku?"

"Ach, to je kchelnišvasr, jak se to šekne... eau de cologne. Pochásí to s moje mjesto. Šekla pych, še je to néjfic fonáfy na sfete. Tostála sem to na móje menyiny, to je jakó u fás narosenyny."

"Aha. No, máte tu pěkné věcičky, paní Strubenová. Jak se říká téhle lahvičce?"

"To je šnaps. Móc tópré. Muj prátr, ten to fosil s Můnšn. Štutofal tam na fysokánské škole."

"Víte, můj otec má sbírku lahviček od whisky, zrovna jako je tahle. Tady to vajičko také patřilo vašemu bratrovi?"

Než se paní Strubenová v křesle pootočila, Allie už vejce sundala ze svícnu.

"Posor, Almá, neupustyt, tefenko! Pšínést sem, ja ukásat sama."

Allie si sedla na opěradlo křesla a otevřela droboučkou mosaznou sponku. "Kchoukchat, Almá, toto pyla moja rotyna."

Jak paní Strubenová brala vejce do ruky, trásly se jí ruce. Uvnitř byla hezounká, jemně vydlabaná miniatura. Čtyři dospělí a tři děti seděli kolem stolu v pokojíku a uprostřed na stole bylo položeno malilinkaté, téměř mikroskopické vajíčko. Celý detail byl pracně vymodelován z papírové hmoty a z dřívka zápalky. Allie nabývala přesvědčení, že se vajíčka zmocní.

Paní Strubenová jí o něm vyprávěla. "Já fštycky pytlela f pytě. F roce 1941 sme f Kchelnu šili v pytě v pšisemí, né talekó fot Nojmarkt. Muj otec, moja matka, muj prátr, muj stryc Wolfgang, teta Kirsten a jejich céra Helga. Fálka pyla úúúkrutnááá. Kaštá noc ty éroplány litaly nat nama a chásely pumy na naše krásne mjesto. Matka fštycky strašila kfůli papá - nátraší a šelesnyce tostáfaly nálety. Kaštý fečír my klekaly a motlili, apy papá spátky tomů celej pšišel. Muj prátr musel utelat konec s fysokánská škola kfůli fálka a matka strašila, še pute na fojnu. Ale cho posláli na arpajt. Fyplnófal formuláše fe flátnym úšatu. Stryc Wolfgang pyl klenótnyk a slátnyk a prfny sfetófa fálka mu fsala nochu, tak uš cho armáta nechtela.

Fšute pylo fšecho málo. Málo potráfin, nepylo čím tópit a nófe oplečény any nápat. Ale matka a teta Kirsten fštycky nas nejak postarály.

Kašté ráno já chotyla to školy s moja sésternyca Helga. Mjela tolik let jako ja. Patnáct. My fitély, co škoty utelály pumy fečír pšetty. Pošta fuč, park snyčény. Fšute kolem trósky, lityčky kopáli, apy sfé milé našli. To pyl chrósny čas pro malá cholka fyrústat v Kchel. Jetnou ráno puma spátla na krám ot muj stryc. Uš tam tál nemóchl pracófat. Ty nálety pyly tak často, še papá nás to sklepu našeho tomu pšestechófal.

Sfuk patacích pum si neúmiš pšetstáfit. Nejtšif piskány s tálky, pak fic a fic nachlas, aš mýšliš, še prójete tfou chlafou. A ftom strášne púúúúú! F ušách ty chučí, steny se tšesou, sfetla plikaj, sklo se tšišty na pátrt a ty si celá samý prachy Gott fi otkut. Ale to je tópre, protoše aspon fiš, še ešte šiješ, puma nespátla na tfuj tům, maš štésty, mrtfy je nekto iný, jecho tům je tetka jenom troskakópec. A tak to šlo noc co noc.

Fánoce 1941 pylo jitla moc moc málo, ale flak ot papá srasil náchotou sajica a sapol cho, tak my mjeli máso! Matka a teta Kirsten utelály se sajica a fjecí, kerý ešte schofály s pšitelů, páječny fánoce. Helga a ja utelály jeslíčky pro Ješíšek, muj prátr spífal O Tannenbaum a já chrála na kytára. Pyl to ostrůfek ratósty upróstšet trápený. Stryc Wolfgang nam fšem utelal tárky, mjel móc chytre ruky. Mojemu otcu tal štýtek s namalofány erp našeho mjesta. Moja matka a teta tostály kaštá jeten fyšifány kapesnýk. Muj prátr sase mjeké košéne pustro na pryle a moja sésternyca Helga tostála ot sfojecho otca ručne telány pantofle. Ja pyla jecho arcioplípenec, a tak mje tal toto fajco. «Potýfej, Anna,» šekl mi. «Naša malá rotyna taty setý fe sklepu, f pespečí jako to fajco fe skošápce. Tyš toto fajco puteš nosit u sepe, nyc slécho nas nepotká.» Mýslim, še moja sésternyca Helga s trepkami spokojéna nepyla. Pošát kchoukchala na moje fajco. Ja ji nenechala s nym chrát, a ona plakála. Stryc Wolfgang ji utešófal, apy nepyla chloupá, ale Helga chtela moje fajco. Týfala se na nej furt unt furt, jako py pylo uteláno pro ny. Fajco pylo mnochem peknejší než Helginy pantofle, a pylo moje.

Chnet talší noc sačály pumy patat jako nykty tšif. Céle mjesto se otšasálo mochůtnymi fýpuchy. Tomy, pyty, celé putófy plné šifých tuší, keré nykty nykomu neuplíšili, pyly spustošény. Pylo to, jako py s oplochy se fysunula opší nocha a satupla je to sémje. My se choulili f koutu sklepu,

lnuli k sópje, fenku ten smrtéltny chukot a rachot pokračofály a misily se s fýkšiky ranéných a umirajícich. Pumám je jetno, na kocho pataj. Potom sme uslyšéli sfuk klaksona s ulice. Protynaletófy čety, chasiči a policaj chnali lity to náklataut a fosů.

Fšychny fen, pryč s tomů, celý opfot je spustóšen. Chonem, otfeseme fás na fenkof, kte pespečnejc je.

Poslucháli sme, jak muši fenku kšičí, krčili se f koutu a strašili se pochnout. Muj papá a stryc Wolfgang nás sačali popiset k otchotu. Ešte pošát slyšim papá, jak na moja matka ten chluk náletu pšekšikúje.

«Chónem, chónem! Fšecker nechte, femte tecka a fypatnete!»

Ftom se osfála strašna rána. Sklepokna se fysypála i s rámy, aš sme f panyce ječéli. Papá otstrčil stryca Wolfganga ot sklepokna a sačal nam pomáchat fen. Puma trefila náklatauto, fšute lešély tela a fosy ujištély. Ja upustýla fajco, to otkoulélo se tolu to sklepa a Helga se sa nym rospjéchla.

Ja strašila, ale taky mjela slost. Ja chtela sa ny pješet, ale papá mne satršel.

«To je mojo. Stryc Wolfgang tal to fajco mne!» kšičela sem.

Papá mne pochlatyl po flasách. «Helga ty cho pšinese, líplink.»

Snašila sem se ot papá fykroutyt. «Né, né, ona cho chce pro sepe!»

Pum!

Puma šuchla na ulicu a trefila chláfny plynófe potrupi. Celou ji osfitylo motropile sfetlo. Ja narasíla to sty tomu a spatla to pesfjetómi.

K sopedje sem pšišla aš sa sfetla. Nejaký chasič mi otýral ksicht. Pyla sem šifá, jenom nefim jak. Papá a matka taky. Sachrányl nás nejaký sásrak. Stryc Wolfgang a teta Kirsten se tyskli k sopedje a fslykáli. Chteli jit to sklepu, ale netofolíli jim to. Apys fetéla, ten sklep pyl pošát netknúty - pumy, fýpuchy any lítací trosky cho nepoškotýli. Jeten chasič a pomócnýk pšinesli na ulicu telo mojej sésternyce Helgy. F ruce pošát sfírala mojo krásné fajco. Pyla mi champá, ale to fajco sem ji fsala, protoše pylo mojo.

Chasič šekl, še Helga mrtfá je. Ne še py ot sranený, ale ot šoka. Strašitlo s tocho, še se sama fe sklepu pes rotyčů krčila, tyš puma trefila plynófy potrupi, sastafílo srce té nepóche cholky. Inak se to netá fysfetlit."

Alma byla tím děsivým příběhem celá zkoprnlá.

Allie ho vűbec neposlouchala, jenom chamtivě civěla na to vejce.

Čtyři dny nato hra začala vážně.

"Paní Strubenová, nezapomněla jsem vzít sáčkovou polévku místo konzervy, ale čerstvý margarín bude až zítra. Sklidím ze stolu a pak si dáme dobré kafičko. Paní Strubenová, copak se děje?"

"Almá, mojo fajco smisélo!"

"Vejce, jaké vejce? V lednici máte vaječ."

"Né, né, to fajco, co mi utélal stryc v Kcheln."

"Ale no tak, přece se kvůli tomu nebudete tak rozčilovat. Když jste takhle vzrušená, skoro vám ani nerozumím."

"Ale ešte tnes ráno taty to mojo fajco pylo. Jak ty šikám, je fuč!"